

vější normě, což však v případě st-lů splněno není. Neboť platový zákon nejedná ani v § 151 ani na jiném místě o prohlášení provedeného obsazení místa (jmenování) za neplatné a nemohou se tudíž lhůty § 151 odst. 7 týkající se jiného předmětu vztahovati na opatření podle § 14 leg. zák.

Konečně namítají st-lé, že podle judikatury nss-u není přípustno, aby — nabyli-li státní úředník z rozhodnutí upravujícího výši jeho požitků pravoplatného nároku — byla výše těchto požitků později úřadem jednostranně snižována proto, že úřad má za to, že při původním rozhodnutí bylo použito právní normy nesprávně. V případech st-lů stal prý se dekret Státního nakladatelství v Praze ze 3. srpna 1928 pravoplatným rozhodnutím úřadu a nemůže býti v neprospěch jich jednostranně změněn, leč za podmínek obnovy řízení. I tato námitka jest bezpodstatnou.

Jest sice pravda, že shora zmíněnou zásadu vyslovil nss v četných svých nácl. jak stížností citovaných (Boh. A 1792/22, 2199/23, 4122/24), tak i jiných (na př. Boh. A 8879/30 a j.), ale v žádném z těchto případů nešlo o zrušení pravoplatného rozhodnutí z důvodu zvláštním zákonem připuštěného. Takový zásah do nabytých práv jest právě normován v § 14 zák. č. 462/1919 Sb., bylo-li obsazeno místo s pominutím výhod poskytnutých legionářům, a nelze se proto brániti proti němu námitkou uplatňující práva nabytá.

Č. 12.167.

V á l e č n í p o š k o z e n c i : * Pro otázku lhůty k uplatnění nároku válečného invalidy na důchod podle zák. č. 142/1920 Sb. je nerozhodno, kdy byl žadatel superarbitrací propuštěn ze svazku vojenského.

(Nález ze dne 26. listopadu 1935 č. 19.827/35.)

V ě c : František M. v J. proti ministerstvu sociální péče o invalidní důchod.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t .

D ů v o d y : Zem. úřad pro péči o válečné poškozence v Čechách výměrem z 5. dubna 1934 odmítl přihlášku st-lovu o důchod invalidní, ježto jeho možný nárok na důchod válečných poškozenců zanikl promlčením z těchto důvodů: Nárok na důchod uplatňuje se přihláškou, která měla býti podána nejpozději do 31. prosince 1921, vznikl-li nárok na důchod před 1. lednem 1921 (§ 28 odst. 1 zák. č. 142/20 ve spojení s Šem 1 zák. z 12. srpna 1921 č. 310 Sb.), nebo do 3 let od vyhlášení zák. (§ 29). Vznikla-li událost zakládající nárok na důchod později, bylo nárok na důchod uplatniti do jednoho roku od této události (§ 28 odst. 2 zák. z 20. února 1920 č. 142 Sb.). Nárok neuplatněný v těchto lhůtách zaniká promlčením. Podle úředního zjištění byl st-l propuštěn z činné služby vojenské dne 28. října 1918. Lhůta k přihlášce končila

u něho podle § 29 cit. zák. 16. března 1923. Poněvadž přihlášku podal teprve dne 13. února 1934, zanikl jeho nárok na uznání válečným poškozcem. Přihláška jeho nemůže býti posuzována ani jako dodatečná podle § 2 odst. 2 zák. ze 4. července 1923 č. 146 Sb., ježto byla podána až po 31. prosinci 1923. Událostí zakládající nárok na důchod invalidní je poranění nebo nemoc získaná či zhoršená v činné vojenské službě a nejpozdější termín, od kterého možno lhůtu k přihlášce počítati, je propuštění z činné vojenské služby. Superarbitrace provedená dne 31. ledna 1934 tohoto významu nemá a nelze proto od ní počítati lhůtu k podání přihlášky.

V odvolání namítal st-I, že ve vojenské službě za světové války utrpěl vadu, jež se stále horšila, že se však k lékařské prohlídce nehlásil, poněvadž doufal, že se jeho choroba zlepší, resp. že se hlásiti dříve nemohl, dokud nebyl uznán invalidou.

Odvolání st-lovo zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím z důvodů uvedených v napadeném výměru s tím, že vývody stížnosti nemají významu pro rozhodování ve věci (nevyvracejí skutečnosti, které jsou podkladem rozhodnutí napadeného výměru).

O stížnosti uvážil nss:

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí nezákonnost, poněvadž porušuje ustanovení § 28 zák. čís. 142/20 ve znění zák. č. 39/1922 a č. 133/30 Sb., ježto si žal. úřad nezákonným způsobem vyložil otázku, která událost založila pro st-le vznik nároku na přiznání invalidního důchodu. Namítá pak, že přihláška byla podána včas, ježto teprve provedenou superarbitrací a podle ní vysloveným propuštěním ze svazku vojenského dne 31. ledna 1934 byly splněny všechny podmínky, s nimiž zákon spojuje nárok na důchod invalidní, kterého se st-I nemohl domáhati v době, kdy byl příslušníkem branné moci a kdy se u něho neprojevila invalidita do té míry, kterou zákon vyžaduje.

Námítku tuto neuznal nss důvodnou.

Podle § 28 zák. o požitcích válečných poškozců č. 142/20 Sb. sluší roční lhůtu k přihlášce počítati v případě, že nárok je dán již v době vyhlášení zák., t. j. v den 16. března 1920, ode dne vyhlášení zák. Kdy jest nárok dán sice zákon výslovně neuvádí, sluší však nepochybně míti za to, že nárok jest dán tehdy, když nastaly veškeré zákonné podmínky, potřebné pro jeho existenci. Základem nároku na invalidní rentu jest invalidita válečná, jejíž pojem sluší hledati v § 1 zák. z 8. dubna 1919 č. 199 Sb. V předpokladu pak, že tu jsou ostatní zákonné podmínky pro přiznání důchodu invalidního, jest nárok na invalidní důchod dán již v době vyhlášení zák. u mužů, jichž invalidita válečná, t. j. pozbytí neb snížení pracovní schopnosti pro poranění nebo pro nemoc získanou nebo zhoršenou vojenskou službou, byla již patrna, případně zjištěna nejdéle do té doby, neboť v takovém případě dotyčné osoby o své invaliditě věděly, pokud se týče věděti musely.

Z úvah těchto se podává, že den, kdy byl st-I po provedení superarbitrace propuštěn ze svazku vojenského, je irrelevantním. Propuštění

ze svazku vojenského nelze pokládati o sobě za událost nárok zakládající. Za událost takovou sluší u válečných invalidů podle toho, co bylo vyloženo, pokládati poranění nebo chorobu vzniklou, pokud se týče zhoršenou, následkem vojenské služby. Námitka stížnosti by mohla obstát jen tehdy, kdyby pozitivním předpisem zákonným byla lhůta k přihlášce počítána ode dne propuštění z vojenské služby, což však nelze ze zák. vyčísti.

V daném případě bylo již v řízení správním tvrzeno, že st-I ve vojenské službě za světové války utrpěl chorobu, jež se stále horšila, že se však k lékařské prohlídce nehlásil, poněvadž doufal, že se jeho choroba zlepší, a totéž opakuje st-I i ve stížnosti k nss-u. Uznává tedy sama stížnost, že určitá nezpůsobilost byla tu hned po návratu st-le ze služby válečné, tedy již před 16. březnem 1920. Ale pak bylo povinností st-le, aby se přihlásil ve lhůtě 1. odst. § 28 zák. č. 142/20 Sb., ježto nárok jeho byl tu již dán v době, kdy zákon ten byl vyhlášen.

Pokud se st-I dovolává pro svůj opačný názor nář. Boh. A 7194/28 a Boh. A 11.201/34, nutno podotknouti, že v případech těch šlo o nárok na důchod předků a tedy o otázku jinou, a nemůže proto st-I z těchto nálezů nic dovoditi pro svůj názor. Pokud pak st-I namítá, že nař. rozhodnutí je v rozporu s výnosy min. soc. péče z 20. dubna 1927, z 15. listopadu 1924 a z 20. února 1925, nutno uvést, že z výnosů těch, jež nejsou ani zákonem, ani platným nařízením, nýbrž jen pokynem, daným podřízeným úřadům, nemůže st-I dovozovati žádné své subj. právo. — — —

Č. 12.168.

Církevní věci I. * Při posuzování postačitelnosti důchodu, pokud se týče substance jmění církevního ve smyslu § 40 odst. 2 zák. č. 50/1874 ř. z., lze přihlížeti toliko k onomu stavu tohoto jmění, který jest dán v době pro rozhodnutí směřodonné. — **II. *** Povinnost faráře a lokálního kaplana, hraditi ze svého náklady svémocně a bez předchozího ohlášení a svolení zemského úřadu provedených větších oprav a staveb, nelze analogicky rozšiřovati na patrona (bod 8 cirkuláře čes. zem. gubernia z 23. května 1806 o stavbách farních). — **III.** Paragraf 57 zák. č. 50/1874 ř. z. neposkytuje ještě podklad pro výrok, že konkurenční činitel, který bez požádání, resp. povolení a bez ústního řízení sám provedl opravu obročních budov, musí ze svého hraditi náklady těchto oprav.

(Nález ze dne 27. listopadu 1935 č. 19.805/35.)

V ě c: Lobkowiczký patronátní úřad v B. (adv. Dr. Theodor Herrmann z Bíliny) proti zemskému úřadu v Praze o patronátní břemena.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud jím byl patron uznán povinným nésti i tangentu přifařeneckou, připadající na obec Ch. a obec tato byla od této